

Vinteraften

Bag horisontens bjærgblå skyer
går vintersolen stille ned
og slukker i en skyskakt ud sin fakkel,
og himlen gløder som et fjernt
med stjernetinder tjeldet tabernakel.

Foran mig synker landet bort
i aftensdis, der klam og grå
sig lejrer lavt hen over hegn og grøfter;
langt ude i det stille land
sin silhuet en landsbykirke løfter.

Og himlens røde falmer fjernt,
og blege stjerner gnistrer frem,
og alle agres farver sortner stille;
det sidste skær af dagen dør,
og ensomt rinder nattens tavse kilde.